USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedky JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Ivo Pospíšila (soudce zpravodaj) a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **S. D. V.**, IČO: X, zastoupen JUDr. Jiřím Stránským, advokátem se sídlem Jandova 8, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství,** se sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2018, č. j. 13920/18/7700-30133-711462, vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 14 Af 21/2018, o nesouhlasu Městského soudu v Praze s postoupením věci,

takto:

Nesouhlas Městského soudu v Praze s postoupením věci se odmítá.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2018, č. j. 13920/18/7700-30133-711462, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 28. 7. 2017, č. j. 33318/17/5100-41453-711845, kterým byl zamítnut návrh žalobce na obnovu řízení dle § 117 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Usnesením ze dne 16. 5. 2018, č. j. 30 Af 44/2018 – 34, rozhodl Krajský soud v Brně, že věc se podle § 7 odst. 2 a 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) postupuje Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Krajský soud dospěl k závěru, že za správní orgán, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni dle § 7 odst. 2 s. ř. s., je nutné považovat Finanční úřad pro hlavní město Prahu, který v původním řízení, v jehož rámci byl návrh na obnovu řízení uplatněn, rozhodoval v prvním stupni o návrhu žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce.

[2] Městský soud vyjádřil nesouhlas s postoupením věci, a proto věc předložil k rozhodnutí o místní příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Uvedl, že řízení o návrhu na povolení obnovy řízení je samostatným řízením, v němž správní orgán zkoumá splnění podmínek pro obnovu řízení a neposuzuje meritum věci. Na takovou situaci dle názoru městského soudu nelze aplikovat judikaturu vztahující se k řízení o žalobě proti rozhodnutí o prohlášení nicotnosti správního rozhodnutí, které má velmi úzkou návaznost

na rozhodnutí, jehož nicotnost je posuzována. Takto úzká návaznost v případě řízení o povolení obnovy řízení chybí.

[3] Usnesení krajského soudu o postoupení věci bylo (kromě nyní posuzovaného nesouhlasu městského soudu) současně u Nejvyššího správního soudu napadeno kasační stížností žalobce, který s postoupením věci nesouhlasil z obdobných důvodů jako městský soud. O této kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 10. 2018, č. j. 2 As 188/2018 – 19, tak, že usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Vyjádřil právní názor, že místně příslušným k projednání žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s. proti rozhodnutí ve věci nařízení či povolení obnovy řízení podle § 117 a násl. daňového řádu je krajský soud, v jehož obvodu je sídlo správce daně, který v této věci rozhodl v prvním stupni, nikoli soud, v jehož obvodu je sídlo správce daně, který vydal rozhodnutí, jehož se řízení ve věci nařízení či povolení obnovy řízení týká.

[4] Podle § 7 odst. 6 s. ř. s. *není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému. Nesouhlasí-li tento soud s postoupením věci, předloží spisy k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány*.

[5] V rozsudku ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 – 35, Nejvyšší správní soud k tomuto ustanovení uvedl, že *„rozhodne-li Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti podané proti usnesení, kterým se věc postupuje místně příslušnému soudu, je tímto rozhodnutím vázán i soud, kterému se věc postupuje; postup podle § 7 odst. 6 věty druhé s. ř. s. se zde již nepoužije*“.

[6] Kromě krajského soudu je tedy i městský soud v otázce místní příslušnosti vázán shora citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 2 As 188/2018 – 19.

[7] Podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat*. Jelikož o otázce místní příslušnosti soudu v řízení o žalobě proti předmětnému rozhodnutí o nepovolení obnovy daňového řízení již Nejvyšší správní soud závazně rozhodl, nesouhlas městského soudu Nejvyšší správní soud nyní odmítl dle uvedeného ustanovení.

[8] Podpůrně lze poukázat i na skutečnost, že usnesení o postoupení věci bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 2 As 188/2018 – 19, pravomocně odstraněno, v důsledku čehož odpadl předmět řízení. Odpadnutí předmětu řízení je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, který je taktéž důvodem pro odmítnutí návrhu podle stejného ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (analogicky např. rozsudky ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Afs 143/2006 – 95, ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009 – 104, ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 39/2011 – 60, nebo ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 As 16/2014 – 65).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu